

De gegants i diminuts

ENRIC LLUCH

Il·lustracions de Cristina Serrat

De gegants i diminuts

ENRIC LLUCH

De gegants i diminuts

Il·lustracions de Cristina Serrat

edebé

© Enric Lluch Girbés, 2019
© Il·lustracions: Cristina Serrat

© Ed. Cat.: Edebé, 2019
Passeig de Sant Joan Bosco, 62
08017 Barcelona
www.edebe.com

Atenció al client: 902 44 44 41
contacta@edebe.net

Directora de Publicacions: Reina Duarte
Editora: Elisenda Vergés-Bó
Disseny de la col·lecció: Book & Look

1a edició, setembre 2019

ISBN: 978-84-683-4529-1
Dipòsit legal: B. 7976-2019
Impressió a Espanya
Printed in Spain
EGS - Rosari, 2 - Barcelona

Qualsevol forma de reproducció, distribució, comunicació pública o transformació d'aquesta obra només pot ser realitzada amb l'autorització dels seus titulars, llevat d'excepció prevista per la llei. Adreceu-vos a CEDRO (Centro Español de Derechos Reprográficos) si necessiteu fotocopiar o escanejar fragments d'aquesta obra (www.conlicencia.com; 91 702 19 70 / 93 272 04 45)..

Índex

1. La nit de Cap d'Any.....	7
2. La família Pujades va fer la descoberta	11
3. La mateixa nit de Cap d'Any	15
4. La família Mengual va fer la descoberta	21
5. Totes dues famílies.....	25
6. La primera passejada de l'Amelín.....	29
7. La primera passejada del Joanot.....	35
8. Reaccions familiars.....	41
9. El primer aniversari	47
10. A l'escola?	53

11. Les visites de l'alcalde.....	57
12. El mestre.....	61
13. Una emperadriu, un emperador....	67
14. El País dels Diminuts.....	73
15. El País dels Gegants.....	79
16. A la guerra?.....	85
17. Més guerra?.....	91
18. La decisió de l'Amelín.....	99
19. La decisió del Joanot.....	107
20. El viatge de l'Amelín i la seva família.....	115
21. El viatge del Joanot i la seva família.....	119
22. Enemics a la vista.....	127
23. Problemes per sopar.....	131
24. Per l'oli, la sal i el sucre.....	135
25. Primer de tot, el sopar.....	139
26. Sense guerra.....	147
27. I així va acabar la cosa.....	153

1

La nit de Cap d'Any

La família Pujades estava a punt de celebrar la nit de Cap d'Any com gairebé totes les famílies del poble: amb dotze granets de raïm, un per a cadascuna de les dotze campanades que havien de sonar al campanar de la plaça.

Però, a la tercera campanada, la mare va dir que se sentia una miqueta indisposada i es va retirar a la seva habitació; el pare va continuar amb el raïm; l'àvia es va descomptar a la sisena campanada; l'avi es va descomptar a la setena campanada i es va empassar la resta dels granets d'una tirada.

I amb l'última campanada, la veu de la mare va sonar des de l'habitació.

—Que neix, que neix!

Aleshores, el pare va abandonar el raïm i va sortir disparat a buscar el metge; l'àvia es va enganxar el davantal amb les estovalles i va atropellar els plats, els gots i tota la cobrteria; l'avi va deixar anar una paraulota i va començar a plegar la desfeita de terra... I la mare va continuar amb la mateixa cantarella:

—Que neix, que neix!

Una estona després, el metge va aterrar en cos de camisa i amb un maletí a les mans.

—M'han agafat amb el raïm a la boca
—va dir mentre es dirigia a l'habitació.

I al cap d'una estona, es va sentir el ploriqueig d'una criatura que va alertar el pare

i els avis. I a l'instant, el metge va sortir de l'habitació. Feia una cara més llarga que un dia sense pa.

—Com ha anat, doctor? —va preguntar el pare.

—Bé —va contestar el metge amb la vista fixa al sostre de l'estança—. És una nena; però... molt petita.

—Com de petita? —va preguntar l'àvia.

El metge no va saber com sortint-se'n.

—Molt petita, molt petita —va repetir.

I després de pronunciar «bona nit» amb veu enterbolida, va obrir la porta i se'n va anar.

